

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Пльвенски Гласъ“ ще излиза всѣка сѣбота. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 5 ст. за едно обявление. На първа страница на дума по 10 ст. Цари за публикуване обявления и други се предаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджови, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Пльвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бждатъ платени. Обявленията на г. Приставатъ по 3 ст. на дума.—Единъ брой 20 ст.

Христо Гановъ Убитъ!!

Тъзи скръбна вѣстъ обзе цѣлий градъ на 5 Юний г. г. Христо Гановъ, учителъ въ Солунската Гимназия отъ нѣколко години, е убитъ отъ злодѣйска сръбска ржка. Това е грозното, печалното извѣстие, което профуча и ще се распространи по цѣлото ни отечество.

Че това е дѣло отъ чистъ политически характеръ, отъ сръбска завистъ, не иска никакво съмнѣние защото сърбитѣ, които почнахъ едва отъ нѣкоя година да буйствуватъ въ Македония, не можихъ да намѣриятъ други сръбства да достигнатъ цѣлитѣ си, освѣнъ съ убийство на всичко онова, което виждатъ, че имъ прѣчи. Ако убихъ Христо Гановъ, момъкъ въ цвѣтуца възраст на 32 год., сърбитѣ убиватъ себѣ си, защото всѣкой ще види въ дѣлото едно злодѣйство на единъ вулгаренъ народъ. Ние, които познаваме буйната душа на нашия съотечественникъ Христо, не можеме да не оплачине днитѣ на така раната му и така грозна смъртъ. Когато покойния бѣше живъ, върваше, че ще гние по скоро по турски затвори, а никога не помислюваше, че ще падне отъ братска ржка, ржка и ножъ на едно подкупено лице!! Македоню! ти давашъ всѣка година жертва за твоео благо, твоео дѣло е право — и това право ще въстържествува. Христо Гановъ остава слѣдъ себе ученици, които не може никакъвъ сръбски ножъ да унищожи, защото народъ, който съзнава правото си, не се унищожава. Ако Македонското дѣло бѣше по утихнжло, случая съ Христа трѣбва да накара всѣкий българинъ високо да се възмути отъ това сръбско дѣло. Колкото ние имаме и имаме желание, и искрено желаеме за братско живѣние, толкова скоро идиме да се убѣдиме, че съ сърбинъ не може се живѣе, че напразно положихме трудъ за добро живѣние, напразно правиме компленти на единъ, ако и братски, нъ глупавъ и отвратителенъ народецъ. Убийството на Христо Гановъ, учителъ по химията въ Солунъ, вселява у всѣко чувствително сърдце умраза, и тази умраза си има основата. —

Ако сърбитѣ продължаватъ по такъвъ хайдушки начинъ да убиватъ нашитѣ учители, които гледатъ да просвѣщаватъ единъ поробенъ народъ, това ни дава коражъ и цѣлна вѣра да мислиме, че у сърбина нѣма *вѣра*, нѣма душа, че той е сжщия онзи бандитъ, който е билъ и прѣди врѣме, гледалъ е по хайдушки начинъ да захване чуждото, както това стана прѣзъ 1885, когато България поиска да се съедини.

Колкото и да мислятъ нѣкой томовци, че това е партикулярно дѣло, ние сме увѣрени, че това е дѣло на сръбската шовинистическа политика въ Македония. — Отъ ученицитѣ на Ганова, отъ всички разбрани македонци искаме отплата за загубата на младий учителъ. Нещастний Христо! Ти падна за България, ти оставашъ записанъ мѣжду мъченицитѣ за бѣдното си отечество, ти оставашъ далечъ отъ роднини, по близакъ до сърцето на цѣлия народъ. Искрата, която понесе ти, тя лѣжи у всѣки българинъ и на всѣкиго трѣбва да бжде записано расплата. —

Родния ти градъ Пльвенъ, жалѣе за тебъ, защото губи единъ отъ най добритѣ си синове.

Покойния Хр. Гановъ е роденъ въ Пльвенъ, свършилъ съ отличие въ Габрово, а послѣ Химията въ Цюрихъ. Учителствува въ България, а послѣ обстоятелствата го заставиха да иди въ Македония — Солунъ. Прѣди година и половина се ожени за М. Вѣсова отъ видни родители въ Велесъ, а тази година бѣше пакъ въ Солунъ.

Христо оставя братъ и сестра, съруга на г. Ячо Бръшляновъ, който остави въ дълбока скръбъ.

Миръ, покой на твоя прахъ, любезний ми Таке, отъ твоя сжщъ приятелъ, който никога не ще забрави твоитѣ горѣщи думи и връзки, които си ималъ съ него въ онѣзи врѣмена, които те накараха да идишъ за свѣтото дѣло, за което падна жертва отъ разбойническа сръбска ржка.

Ив. Ив. Доковъ.

ТЕЛЕГРАММА

Подадена на 5/VI 97 г.

Турция. Солунъ.

Мария Христова Ганова.

Жалимъ за загубата, която Пльвенъ прѣтърпѣва съ смъртъта на достойний си съгражданинъ Христо. Поклонъ прѣдъ негова прахъ. Нашитѣ сърдечни съболѣзнования Вамъ и Семейството му.

(Подписалъ) Град. Кметъ: К. Михайловъ.

ПОКАНА

Поканватъ се всички опълченци и поборници, които се земаха участие за освобождение България, да дойджтъ на общо събрание на 21 Юний 1897 год. въ г. Пльвенъ въ училището „Мария Луиза“ слѣдъ отпущекъ на църква.

Отъ Комиссията.

гр. Пльвенъ, 8 Юний 1897 год.

Последнитѣ новини, които ни донесоха европейскитѣ вѣстници, относително въ Гърция, по отношение антидинастическото настроение на населението въ гая нещастна страна, сж доста утѣшителни. Между краля и кабинета на Ралли сжществува пълна хармония, сжщо тѣй и настроението на революционнитѣ елементи се изменило, утихнало и всичко въ Гърция е съзнало, че въ поддржката на династията лежи пълното условие, за да не се хвърли страната на ново слѣдъ

поражението и въ нѣкой хаосъ, който, безъ съмнение, ще да има по лоши послѣдствия, отъ колкото исхода на злополучната война.

Спорѣдъ „Daily Telegraph“ Ралли заявить: „Азъ считамъ династията за емблема на законността и реда, а тѣй сжщо за порчителство за бжджето благоденствие на Гърция. За това азъ не съмъ одобрявалъ народнитѣ избухвания на негодования, прѣдизвикани отъ нашитѣ веонни инспектори, и за сега всичкото грѣцко население е напълно лойялно. Всичкитѣ слухове отъ противоположенъ характеръ сж не само лѣжливи, но и невъзможни. Отношенията между министерството и краля сж най сърдечни и приятелски. Краля одобрява всичкитѣ наши дѣйствия и подписва всичкитѣ прѣдлагаеми нему документи“.

Като ставаме отзивъ, както на писаното отъ европейската пресса, а тѣй сжщо и на думитѣ на грѣцкия президентъ, които думи сж поддрѣпени и отъ другаритѣ му министри, ний не можемъ освѣнъ да се радваме и съ утѣха да констатираме факта, че Гърция се приближава къмъ смисляването си,—смисляване, което би трѣбало да настъпи веднага подиръ поражението отъ Турция, смисляване, което да я отвлече отъ нейната идея мегала и да ѝ хвърли цѣла, и краля и правителство, и народъ, върху работата за нейното прѣустройство въ всѣко отношение, а най много въ прѣустройството на армията си, която за да отговори на назначението си, като армия, непременно трѣба да бжде извадена изъ подъ влиянието на партиитѣ, ако Гърция не иска още нѣкои

случаи, както послѣдната война, за да се убѣди, че войската, която е подъ влиянието на партийнитѣ борби, не е годна за нищо. Това е вече съзнатото, и грѣцкото правителство се живо занимава съ въпроса за прѣобразованието на армията си.

Станжло е като обичай да се говори за извѣстни работи, като за нѣща обикновени, безъ да се указва и на фактитѣ, които бихъ послужили като поддржжение на казаното. Трудни били врѣмената, които прѣкарва нашия народъ, ще видимъ да се пише въ опозиционитѣ вѣстници, безъ обаче да се оказва и на самитѣ факти, които ги довеждатъ на това заключение. Не можемъ да отречемъ, че нашия народъ не е прѣкарвалъ трудни врѣмена, въ това бѣше прѣди три години, а не днесъ: това бѣше тогава, когато свободата на гражданитѣ бѣше стѣпкана подъ кракъ отъ извѣстния тиранинъ; когато рой шпиони, които възлизахъ на почтената цифра на нѣколко хиляди, прѣселѣдвахъ всѣки, който се подозираше, че не съчувствува на Стамболовия режимъ; когато най добритѣ синове на отечеството, които излагахъ и гърдитѣ си сръбцу неприятелския коршумъ за защита на отечеството, се растрѣляхъ, само за това, защото въ тѣхното лице Дикготора съглеждаше натура, които сѣбжъ да даджтъ огноръ на неговитѣ замогвания; когато всички иъ шърви държавни видни мъже и нѣкои бивши министри, едни се осждихъ за въображаеми комплоти по на 10—15 години затворъ, а други се екстернирахъ; когато по-добритѣ граждани се развождахъ отъ градъ на градъ подъ конвой отъ стражари за кефа на нѣколко Стамболови жадници; когато данѣцитѣ на селското население се увеличихъ до максимумъ; когато положението на страната ни не бѣ консулдирано; когато Н. Ц. Височество, любимийтѣ ни князь, не бѣше още припознатъ отъ силитѣ за законенъ князь на страната; когато Прѣстолонаследника не бѣше прѣмънжлъ въ лопото на православната вѣра—тогава казваме, нашия народъ прѣкарваше трудни врѣме-

